

La început

Pentru studiul de săptămâna aceasta, citește: Matei 19:4; Iov 38:4-7; Deuteronomul 32:10,11; Psalmul 19; Ioan 1:1-13; Romani 5:12; Isaia 66:22.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.” (Coloseni 1:16)

Gândul central: Doctrina creațiunii, a creării lumii în șase zile literale, este fundamentală pentru credința noastră.

Cu greu am putea găsi două concepții asupra originii vieții mai diferite decât modelul biblic al creațiunii și modelul ateist al evoluției. Primul model vorbește despre o lume care a fost planificată, gândită, calculată, fără ca vreun element să fie lăsat la voia întâmplării. Prin contrast, în modelul evoluționist, totul este la voia întâmplării. În al doilea rând, în relatarea biblică, totul a fost creat cu un scop. Dumnezeu a avut un scop final, a avut ceea ce grecii numesc *telos*, un obiectiv pentru ceea ce a creat. Prin contrast, evoluționismul pornește de la premisa că nu există un scop final și nici vreo țintă care să motiveze ceea ce s-a creat. Mutația aleatorie și selecția naturală (rezultatele întâmplării) acționează împreună orbește, păstrând ceea ce funcționează și înlăturând ceea ce nu funcționează. Apoi, relatarea biblică susține că oamenii au fost creați după chipul lui Dumnezeu. Evoluționismul susține că ei sunt făcuți după chipul unui animal din ordinul primatelor care l-a precedat pe *homo sapiens*.

Săptămâna aceasta, vom studia doctrina biblică a creațiunii și vom observa de ce este ea fundamentală pentru toate adevărurile biblice care derivă din ea. Dacă înțelegem greșit această doctrină, atunci vom înțelege greșit toate celelalte lucruri. Iată cât de importantă este această doctrină pentru ceea ce credem ca adventiști de ziua a șaptea!

1. Ce afirmație se face în Gen. 1:1? Pe baza ei, concepția biblică și teoria evoluționistă darwinistă se exclud una pe cealaltă în mod automat. De ce?

Geneza Îl înfățișează pe Dumnezeu acționând în calitate de Creator. Nu ne este oferită nicio explicație și nicio prezentare a lui Dumnezeu. Niciunul dintre scriitorii Bibliei nu a considerat că Dumnezeu ar avea nevoie de prezentare. Psalmistul spune în Ps. 14:1: „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!»”

Specialiștii au observat că atât actul creației în sine, cât și prezentarea lui în Biblie sunt caracterizate de o măiestrie artistică uimitoare. Geneza 1:2 prezintă aspectele preliminare pe care sunt organizate capodoperele lui Dumnezeu: „Pământul era fără formă și gol” (*NTR*). În primele trei zile, El dă formă lucrurilor lipsite de formă. În următoarele trei zile, El umple sau completează ceea ce era gol – lumina care a fost creată în *prima zi* este completată în *ziua a patra* cu soarele și luna, marii luminători, și cu stelele (Gen. 1:16); aerul și apa, create în *ziua a doua*, sunt umplute cu păsări și cu animale acvatice în *ziua a cincea* (Gen. 1:6-8,20-23). Uscatul, care a fost despărțit de ape și apoi umplut cu vegetație în *ziua a treia* (Gen. 1:9-13), a fost completat cu animalele terestre și cu oamenii în *ziua a șasea*. În final, toate lucrurile sunt declarate a fi „foarte bune” apoi, în ziua a șaptea, sunt sărbătorite regește de către Dumnezeu Însuși (Gen. 2:1-3).

Nu există niciun indiciu că lucrurile ar fi apărut la întâmplare. Dimpotrivă, Geneza susține exact contrariul: totul a fost bine plănuit și realizat cu meticulozitate.

2. Despre cine ni se spune că au crezut relatarea biblică a creării lumii?

Mat. 19:4 _____

Ex. 20:8-11 _____

1 Tim. 2:13 _____

Is. 40:26 _____

Tot ce este scris în Biblie mărturisește că Domnul a creat lumea, prin cuvântul Său, exact așa cum este descris în Geneza 1 și 2. Scriptura nu lasă loc de îndoială în această privință. Putem alege creaționismul sau evoluționismul, dar, dacă suntem sinceri, trebuie să recunoaștem că nu le putem accepta pe amândouă. Textele nu ne pun la dispoziție această opțiune.

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Să explice grupei modul în care credința în Dumnezeu, ca fiind Creatorul, influențează felul în care înțelegem alte învățături biblice, cum sunt jertfa de la cruce și Noul Pământ.

La nivelul sentimentelor: Grupa să simtă influența pe care credința într-un Creator personal și iubitor o are asupra filosofiei noastre de viață.

La nivel practic: Grupa să-L recunoască și să-L onoreze pe Dumnezeu ca fiind atât Creatorul, cât și Acela care va face „toate lucrurile noi”, care va re-crea această lume.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Fundamentul credinței

- A. Cum ne ajută acceptarea creațiunii biblice să înțelegem puterea lui Dumnezeu de a ne salva din păcatele noastre?
- B. Cum este influențată credința noastră în Sabat, în înviere și în faptul că Dumnezeu va face un cer nou și un pământ nou de înțelegerea calității lui Dumnezeu de Autor al universului?

II. Sentimente: Creați din întâmplare sau după un plan?

- A. Ce sentimente de respect și de teamă sfântă, de bucurie și de laudă ne sunt trezite atunci când contemplăm lucrările Creatorului nostru?
- B. Ce schimbare aduce în atitudinea noastră față de Dumnezeu și față de cei din jur credința că suntem creați după planul lui Dumnezeu (și nu dintr-un accident fără semnificație)?

III. Practic: Creați de Dumnezeu

- A. Cum Îl putem onora cel mai bine pe Creatorul nostru iubitor?
- B. Cum este influențat modul în care ne raportăm la Dumnezeu de faptul că El nu doar ne-a creat, ci ne-a și dat cele mai bune daruri ale cerului pentru a ne răscumpăra?

Rezumat: Credința în raportul biblic al creațiunii nu numai că ne determină să-L recunoaștem pe Dumnezeu ca fiind Atotputernicul Creator, dar afectează și modul în care înțelegem Sabatul, moartea și învierea Domnului Hristos și multe alte doctrine.

Săptămâna creațiunii este extraordinar de spectaculoasă. Creatorul rostește un cuvânt și aduce la existență sisteme vii și forme de viață care îi uimesc și astăzi pe oamenii de știință.

3. Prin ce cuvinte exprimă Dumnezeu bucuria pe care a produs-o crearea Pământului? Iov 38:4-7

Ne putem face o idee despre bucuria pe care a simțit-o Creatorul în acea primă săptămână dacă citim Gen. 1:2: Cercetătorii Bibliei au ajuns să aprecieze într-o mai mare măsură măiestria artistică a Pentateucului. În acest verset, când scrie că „La început” Duhul lui Dumnezeu „Se mișcă” pe deasupra apelor, Moise alege în mod intenționat un cuvânt pe care îl va folosi numai de două ori: în Gen. 1 și în cuvântarea sa de rămas-bun adresată poporului Israel în Deut. 32. Acest cuvânt, redat de Cornilescu prin „se mișcă”, mai poate fi tradus prin „a plana”, „a pluti” sau „a zbura”.

4. Cum descrie Moise grija deosebită a lui Dumnezeu față de poporul Său în Deut. 32:10,11? (Vezi și Mat. 23:37.)

Gândește-te cu câtă grijă își pregătesc păsările cuibul pentru pui, cum planează deasupra lor, cum îi hrănesc și cum îi învață să zboare. Moise, care a avut grijă de oi patruzeci de ani, probabil că a observat adesea acest fenomen și probabil că gândul lui s-a îndreptat atunci spre grija și duioșia lui Dumnezeu. Prin inspirație, el a văzut în grija păsărilor față de puii lor modul în care S-a manifestat Duhul Sfânt când era construit „cuibul” nostru pământesc.

În relatarea creării lumii, totul descoperă un Dumnezeu care iubește ființele pe care le-a creat, le poartă de grijă și le-a creat cu un scop și cu multă atenție. Nu există nimic impersonal în lucrarea Sa, totul este îmbibat cu emoție și are un scop precis. Dragostea exista deja la începutul săptămânii creațiunii. Cât de mult contrastează creaționismul cu evoluționismul, care susține că dragostea a apărut abia după mii de ani de manifestări violente și de egoism! Dragostea a motivat crearea lumii și a omului și va fi prezentă și atunci când această versiune devastată de păcat a lucrării mâinilor lui Dumnezeu va fi re-creată.

Meditează la lucrurile minunate din natură. Cum anume îți spun ele despre dragostea uimitoare a lui Dumnezeu?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Rolul de Creator al lui Dumnezeu este indisolubil legat de ceea ce cunoaștem cu privire la caracterul Său și, lucrul cel mai important, cu privire la rolul Său de Mântuitor.

Subliniați importanța faptului de a-L recunoaște pe Dumnezeu ca fiind Creatorul și modul în care lucrul acesta este legat de celelalte aspecte ale caracterului lui Dumnezeu și de lucrarea Sa în favoarea noastră.

Majoritatea oamenilor de știință din zilele noastre pornesc de la o concepție numită „naturalism metodologic”, care susține că tot ce s-a întâmplat, se întâmplă și se va întâmpla are o cauză naturală și *nu* ceea ce s-ar putea numi o cauză „supranaturală”. Criticii au numit această concepție și „ateism metodologic”, deoarece, aplicată în mod strict, ea exclude existența unui Dumnezeu Creator, Susținător și Mântuitor.

Multora li se pare a fi o presupunere convingătoare, deoarece majoritatea evenimentelor care au loc în viața noastră de fiecare zi sau în mediul observabil din jurul nostru nu par a avea cauze *direct* supranaturale. Chiar și acele evenimente sau fenomene în care noi, creștinii, vedem mâna lui Dumnezeu pot fi explicate, oricât de neplauzibil ni s-ar părea, ca datorându-se în exclusivitate circumstanțelor. Adepții naturalismului metodologic presupun că, dacă așa se desfășoară lucrurile acum, așa s-au desfășurat dintotdeauna. Poziția lor ar putea fi comparată cu aceea a scepticilor care dau glas convingerii lor în 2 Petru 3:4: „Toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!”

Pentru ca teoria pe care o susțin să fie adevărată, adepții ei au nevoie de mult timp și de câteva coincidențe foarte improbabile ale hazardului, care să fi condus la lumea minunat proiectată și organizată în care trăim. Dar acolo unde ei văd întâmplarea oarbă, creștinii adventiști de ziua a șaptea văd o lume care a venit la existență într-o stare de desăvârșire, prin voința unui Creator iubitor, însă o lume care acum este afectată de păcat. Dar noi așteptăm un Mântuitor care să îi refacă desăvârșirea inițială.

De discutat: Teoria aceasta, conform căreia lumea a apărut din întâmplare, este cu totul străină de perspectiva Bibliei. Cum vedem în jur, așa cum scrie psalmistul, că natura spune „slava lui Dumnezeu” (Ps. 19:1)?

2. APROFUNDEAZĂ!

Subliniază importanța creațiunii în a ne ajuta să-L înțelegem pe Dumnezeul Bibliei. Cea dintâi întrebare la care răspunde Vechiul Testament este: „Cum am ajuns aici și de ce?” Dar creațiunea are un rol funda-

5. Ce lucrări ale lui Dumnezeu sunt menționate în Psalmii 19 și 92?

Psalmul 19 – Succesiunea ideilor este rapidă. Mai întâi, David descrie slava boltei cerești, inclusiv a soarelui strălucitor. El compară soarele cu un mire care merge la nunta lui și cu un sportiv care se antrenează alergând (vers. 5). După aceea, el asociază splendoarea soarelui cu desăvârșirea Legii lui Dumnezeu și cu puterea preceptelor ei. Conținutul Legii este astfel asociat cu măreția acțiunilor creatoare ale lui Dumnezeu (vers. 7-11).

Psalmul 92 – Această „Cântare pentru ziua Sabatului” începe cu atitudinea de laudă izvorâtă dintr-o inimă plină de recunoștință. Dacă vom număra de câte ori apar în Psalmi (sau în orice carte a Bibliei) expresiile „lucrarea mâinilor Tale” și „lucrările Tale”, vom descoperi cu uimire că Biblia conține numeroase aprecieri pentru lumea creată. Cu cât descoperim mai multe despre lucrurile create de Dumnezeu – fie că e vorba de un detaliu zărit prin microscop, de o stea ori de o planetă îndepărtată văzută prin telescop sau de o viețuitoare care înoată, zboară sau umblă pe uscat – cu atât vedem mai clar forța activității creatoare a lui Dumnezeu. Oamenii de știință descoperă tot mai multe lucruri nu numai despre plante și animale, ci și despre modul în care sistemele vii interacționează unul cu celălalt în structura complexă a vieții. Cu cât descoperim mai mult, cu atât mai uluitor ni se pare totul!

Nu încape nicio îndoială că lumea creată descoperă dragostea și puterea Creatorului. Totuși lumea noastră a fost devastată de păcat, de rănilile și de dezordinea produse de marea luptă. Putem vedea rezultatele lor oribile pretutindeni în jurul nostru: boala, moartea, dezastrele naturale etc. Nicio bucată de pământ și niciun om nu au rămas neatinși de ele. Dar, chiar în mijlocul acestei devastări a lumii noastre, putem vedea dragostea și puterea Creatorului. Secretul este să nu ne concentrăm asupra lucrurilor rele, ci asupra celor bune. Să presupunem, de exemplu, că vedem un cireș lovit de un parazit care îi distruge toate fructele. Parazitul însă, oricât de dăunător ar fi, nu reușește să distrugă dragostea și bunătatea pe care o descoperă pomul prin el însuși, o dragoste și o bunătate care arată spre caracterul Creatorului.

mental în istoria mântuirii din Noul Testament. În același timp, ea șterge toate impresiile greșite legate de faptul că Dumnezeu Noului Testament ar fi distinct sau diferit de Dumnezeu Vechiului Testament.

Comentariu biblic

I. „Toate lucrurile”

(Recitiți în cadrul grupei Coloseni 1:16.)

Vechiul Testament și Noul Testament susțin că universul a fost creat de Dumnezeu. Majoritatea popoarelor și a religiilor din jurul lui Israel susțineau că universul are un creator sau mai mulți. Dar au fost și excepții. Printre acestea, se numără filosoful Epicur și succesorii lui, precum Lucrețiu, care credeau că universul este veșnic, independent și inalterabil în esența lui.

Biblia susține că Dumnezeu a fost sursa *tuturor* lucrurilor. Platonismul susține că lumea materială a fost creată de un *demiurg*. În limba greacă, acest cuvânt făcea referire la un artizan, sau un meșteșugar. Acest demiurg nu a creat materia, ci a fost doar un maestru iscusit care a organizat-o într-un mod funcțional și mai mult sau mai puțin plăcut din punct de vedere estetic. Imperfecțiunile din universul vizibil au fost explicate prin priceperea imperfectă a demiurgului.

Zoroastrismul, religia Persiei antice, avea doi zei, unul bun și unul rău. Zeul cel bun crease animalele și plantele nobile și frumoase. Zeul cel rău crease „târâtoarele”, animalele și plantele care erau considerate neplăcute, dăunătoare, otrăvitoare.

În zilele noastre, mulți dintre cei care vor să împace Biblia cu teorii precum evoluționismul avansează ideea că Dumnezeu a creat lumea, universul, a lăsat-o să evolueze singură o vreme și a reapărut apoi pentru a pune un „suflet” în hominizii care, între timp, evoluaseră.

Niciuna dintre concepțiile acestea nu este în concordanță cu învățătura Bibliei. Coloseni 1:16 arată clar că Dumnezeu a creat toate lucrurile: și pe cele care sunt prea mici ca noi să le putem vedea, și pe cele care sunt prea mari – realitățile spirituale nevăzute și detaliile cele mai caracteristice ale mediului înconjurător imediat. În starea lor de la început, ele reflectau desăvârșirea și bunătatea Lui și, într-o zi, le vor reflecta din nou.

De discutat: De ce este atât de important să credem că Dumnezeu a creat *toate* lucrurile? Cum te raportezi la tendința de a-L scoate pe Dumnezeu din ceea ce a creat sau de a-L limita la o parte din creația Sa?

6. Ce legătură face Ioan între creațiune și cruce? De ce sunt inseparabile aceste două învățături? Ioan 1:1-13

În Biblie apare de nenumărate ori această relație clară dintre calitatea de Creator a lui Dumnezeu și calitatea Sa de Mântuitor, relație care ne oferă o dovadă mai mult decât suficientă că evoluționismul nu poate fi împăcat cu Biblia și, cu atât mai puțin, cu învățătura despre jertfa de pe cruce. Dacă nu ar fi așa, ar însemna că El S-ar fi întrupat într-o maimuță creată prin ciclul defectuos și violent al selecției naturale, cu scopul de a desființa moartea, „vrăjmașul cel din urmă” (1 Cor. 15:26). Dar atunci mai este moartea un „vrăjmaș”, dacă ea este unul dintre mijloacele alese de Dumnezeu pentru crearea oamenilor, așa cum susține modelul evoluționist? În acest caz, ar însemna că El a sacrificat numeroși *homo erectus*, *homo heidelbergensis* și *homo neanderthalensis* pentru ca, în final, să obțină o ființă omenească după chipul Său (*homo sapiens*)! Aceasta ar însemna că Isus a venit să salveze lumea tocmai din procesul pe care El Însuși, în calitate de Creator, l-a folosit pentru a o crea. Ideea aceasta este cu totul ridicolă!

7. Cum ne ajută Romani 5:12 să înțelegem cât de importantă este interpretarea textuală a relatării creațiunii din Geneză pentru întregul Plan de Mântuire?

Cum este explicată căderea în păcat (care este în mod clar o învățătură biblică) de către aceia care încearcă să îmbine evoluționismul cu Biblia? Se folosește Dumnezeu de metode precum violența, egoismul și supremația celor puternici față de cei slabi pentru a crea o ființă curată din punct de vedere moral și altruistă, care apoi decade într-o stare caracterizată de violență, de egoism și de supremația celor puternici față de cei slabi – o stare din care trebuie să fie răscumpărată ca să scape de pedeapsa finală?

Concepția aceasta este infirmată de însăși absurditatea ei. Unica explicație a crucii, a necesității ca Mântuitorul să salveze lumea căzută în păcat, presupune ca ființele umane să fi „căzut”, iar căderea implică o coborâre, o degenerare; ea înseamnă o coborâre de la ceva bun la ceva mai puțin bun. Explicația aceasta este perfect logică, dacă interpretăm literal Geneză; dacă acceptăm evoluționismul, ea își pierde sensul. Teoria evoluției ia în derâdere căderea în păcat și crucea.

II. Prezent la creațiune

(Recitiți, în cadrul grupei, Ioan 1:1-13.)

Acest pasaj poate fi considerat o detaliere a istoriei creațiunii din Geneza, cu o prezentare mai explicită a lui Dumnezeu Fiul sau a Cuvântului. Unii comentatori caracterizează abordarea autorului ca fiind polemică, în sensul că acesta pare să confirme, în mod intenționat, anumite aspecte, în timp ce le trece cu vederea sau le infirmă pe altele. De exemplu, în versetul 3, el subliniază faptul (subliniat și de Pavel în Coloseni 1:16) că Dumnezeu a făcut toate lucrurile prin Hristos. Autorul întărește această afirmație menționând din nou că „nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El”. Amintim că autorul trăia într-o lume în care un număr semnificativ de oameni nu priveau acest lucru ca fiind de la sine înțeles.

Scopul autorului nu este acela de a face o recapitulare a creațiunii ca atare, ci de a arăta cum creațiunea – și, implicit, toată istoria sacră raportată în Vechiul Testament – este fundamentală pentru solia mântuirii în Hristos. Atunci, ca și acum, existau oameni care voiau să înlăture sau să schimbe anumite părți din Vechiul Testament (în special raportul creațiunii), dar să-L păstreze pe Hristos ca Mântuitor. În contrast cu ei, Ioan arată că, în realitate, creațiunea și mântuirea fac parte din aceeași istorie.

De discutat: De ce calitatea Domnului Hristos de Creator și cea de Mântuitor sunt atât de inseparabile? În cel fel depinde Planul de Mântuire de adevărul literal din raportul creațiunii prezentat în Geneza?

III. „Printr-un singur om...”

(Recitiți, în cadrul grupei, Romani 5:12-15.)

Deși intenția principală a lui Pavel nu a fost aceea de a susține istoricitatea lui Adam, argumentația lui pornește de la această premisă și depinde de ea. Pavel îl cunoștea pe Isus Hristos ca pe un personaj istoric. Lumea antică avea zei care mureau și înviau și care se presupunea că aduc fertilitate și recolte îmbelșugate sau că le dau adeptilor cultelor lor misteroase o stare neprecizată, dar sublimă, de iluminare. Se credea că acești zei au existat într-un anumit timp mitic, imaginar. Dar Isus Hristos a fost un om real, care a trăit într-o perioadă istorică distinctă și despre care au scris istorici neînduplecați, neutri, precum Josephus Flavius și Tacit. El a suferit o moarte reală, pentru a mântui un popor real, dintr-un păcat real. Pe lângă experiența lui directă cu Hristos cel înviat, Pavel venea în contact

- 8. Ce făgăduințe se găsesc în textele următoare? Is. 65:17; 66:22; 2 Petru 3:13; Apoc. 21:4. Ce legătură au ele cu modelul biblic al creației, așa cum este ea descrisă în primele capitole din Geneza?**

Speranța creștină se bazează pe făgăduința unui cer nou și a unui pământ nou, un cer și un pământ în care nu va mai exista devastarea adusă de păcat. Fără această speranță, fără această făgăduință, nu mai rămâne să sperăm în nimic. Făgăduința vieții veșnice este frumoasă, dar vrem să trăim veșnic într-o lume în care nu vor mai fi ororile, suferințele și dezamăgirile din lumea aceasta. Viața veșnică într-o lume în care suferința este mai degrabă regula decât excepția este mai rea decât moartea veșnică ce îi așteaptă pe cei nemântuiți!

Toate aceste gânduri ne conduc la câteva întrebări foarte interesante referitoare la originea vieții și la modul în care a procedat Domnul „la început”, când „a făcut cerurile și pământul” (lucrare descrisă atât de frumos în Geneza 1 și 2). La drept vorbind, dacă Dumnezeu a ales o dată evoluția pentru a crea lumea noastră, de ce să nu o mai aleagă încă o dată pentru a o re-crea? Dacă El a folosit aceste mijloace când a creat cerurile și pământul, de ce să nu le folosească și pentru a crea ceruri noi și un pământ nou?

Absurditatea ideii ca Dumnezeu să folosească evoluția pentru a re-crea cerurile și pământul, este o dovadă în plus care arată cât de absurdă este ideea că El ar fi creat lumea în felul acesta! Crucea, mântuirea și făgăduința unui cer nou și a unui pământ nou sunt teme inseparabil legate de relatarea literală din Geneza.

Încearcă să-ți imaginezi cum arăta lumea în frumusețea ei inițială. Apoi imaginează-ți cum va arăta atunci când va fi creată din nou. Nu putem cuprinde nici cu mintea, nici cu sufletul frumusețea neîntrecută a lumii noi. De ce își pierde valoarea toate lucrurile din lumea aceasta, dacă pierdem împlinirea făgăduințelor care ne-au fost făcute?

în mod regulat cu persoane care trăiseră în prezența lui Isus și stătuseră de vorbă cu El.

De discutat: Dacă susținem că ne încredem în Hristos, de ce trebuie să luăm decizia fermă de a ne încrede în Cuvântul Său?

3. APLICĂ!

1. În ce sens se întemeiază alte doctrine creștine – Planul de Mântuire, autoritatea Bibliei – pe o înțelegere corectă a lui Dumnezeu, în calitate de Creator?
2. Ce anume din teoriile care susțin evoluția le face cu totul incompatibile cu conceptul creștin că Dumnezeu este Creatorul?
3. Când vedem grija și precizia cu care Dumnezeu a creat și continuă să susțină planeta aceasta, ce învățăm despre modul în care ar trebui să ne raportăm la creația Sa? Cum ne poate feri aceasta de tendința spre imoralitate sau de aceea de a ne închina „făpturii, în loc Făcătorului”?
4. Cum ar trebui să reacționăm față de cei care au întrebări sincere sau sunt sceptici cu privire la modul în care înțelegem noi originea vieții și creațiunea? Cum putem să păstrăm o poziție fermă în privința creațiunii și, în același timp, să facem ca biserica să rămână „un loc sigur” pentru cei care, în mod sincer, se luptă cu astfel de întrebări?

4. ILUSTREAZĂ!

Dacă înțelegem scopul pentru care a creat Dumnezeu lumea și ne-a creat pe noi, precum și grija Sa, evidentă în tot ce a creat, nu vom mai căuta explicații care să-L nege sau să-L limiteze la înțelegerea noastră mărginită.

Activitate: Căutați exemple de animale sau de plante interesante, care trăiesc într-un mediu de viață unic. Arătați cum le-a asigurat Dumnezeu mijloace pentru a supraviețui. Ilustrați prin fotografii, materiale video etc.

De-a lungul activității ei, Ellen G. White a respins în mod categoric teoria evoluției. Ea scria: „Ea este cel mai rău tip de necredință; fiindcă în cazul multora care mărturisesc a crede raportul creațiunii, ea este necredință mascată.” – *The Signs of the Times*, 20 martie 1879

„Vom consimți noi, pentru privilegiul de a urmări descinderea noastră din gemeni, moluște și maimuțe, să respingem acea declarație a Sfintei Scripturi atât de măreață în simplitatea ei: «Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu»? (Geneza 1:27)” – Ellen G. White, *Educație*, pag. 130

„Când declară că a făcut lumea în șase zile, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, Domnul Se referă la ziua de douăzeci și patru de ore, pe care a delimitat-o prin răsăritul și apusul soarelui.” – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pag. 136

Întrebări pentru discuție

- O altă problemă care derivă din încercarea de a îmbina evoluția cu Biblia, este aceea a învierii celor morți la sfârșitul timpului. Nu spune Biblia că evenimentul acesta se va produce instantaneu, „într-o clipeală din ochi” (1 Cor. 15:52)? La momentul acela, unii oameni sunt morți de mii de ani și rămășițele lor nu mai există. Cu toate acestea, dacă Dumnezeu are puterea de a-i re-crea într-o clipă, atunci, la început, când i-a creat prima dată, de ce ar fi folosit evoluția pentru a-i crea?
- Faceți o ieșire în natură împreună cu grupa Școlii de Sabat. Admirați diferitele lucruri minunate din natură, dar observați și efectele păcatului și încercați să faceți distincția între lucrul creat și efectele păcatului asupra aceluia lucru. De ce este important să facem această distincție?

Rezumat: În ciuda multelor încercări de a le contopi, concepția biblică despre lume și viață și teoria evoluției sunt total antagonice. Creștinii trebuie să susțină ferm interpretarea literală a creațiunii; dacă renunțăm la ea, atunci trebuie să renunțăm și la Planul de Mântuire.

Puterea rugăciunii

Irina locuiește cu familia ei în Georgia. Din copilărie, avea o tumoare dureroasă a măduvei spinării și acum medicii nu îi mai dădeau decât patru ani de trăit. Când căuta cu disperare un ajutor, mama ei a întâlnit în piață o femeie care împrumuta cărți. A ales câteva care ofereau speranță și le-a luat să le citească în timp ce stătea lângă patul Irinei.

Când a returnat cărțile, i-a mulțumit femeii și aceasta a invitat-o să vină la Biserica Adventistă, împreună cu Irina. „Vom posti și ne vom ruga pentru ea”, a promis femeia. Sabatul următor, mama a adus-o pe Irina la biserică, iar femeia aceea și prietenii ei au postit și s-au rugat pentru fată.

Când Irina a mers la control, doctorii au fost uimiți să descopere că tumoarea se micșorase. Au operat-o și durerea a dispărut.

Mama a continuat să meargă la Biserica Adventistă și le-a luat cu ea și pe Irina, și pe sora ei, Yana. Fetele au învățat despre importanța rugăciunii și au început să se roage pentru alții, cum și alții se rugaseră pentru Irina.

Între timp, au cunoscut-o pe Lisa, o femeie care vindea pâine. Au invitat-o la biserică, dar ea le-a refuzat. Fetele nu s-au descurajat, ci au continuat să se roage pentru ea și după ce Lisa s-a mutat la alt magazin.

Într-o zi, mama fetelor a întâlnit-o la metrou și i-a spus că Irina și Yana se rugau pentru ea. I-a spus cuvinte de speranță și a invitat-o din nou la biserică. De data aceasta, Lisa a acceptat. Când a ajuns la biserică, săptămâna următoare, fetele au îmbrățișat-o și au stat lângă ea. „Am vrut să știe că o iubim și că are valoare înaintea lui Dumnezeu”, a spus Irina.

Lisa a continuat să vină la biserică, iar Irina, Yana și mama lor s-au rugat în continuare pentru ea. Într-un Sabat, pastorul i-a invitat să se ridice pe toți cei care vor să Îl primească pe Isus în viața lor. Surorile s-au rugat în liniște ca Lisa să ia această decizie și au fost fericite când Lisa s-a ridicat.

„Am simțit cum Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre”, spune Irina. Lisa a fost botezată împreună cu alți trei prieteni pentru care fetele se rugaseră. Ele se rugau și pentru tatăl lor. „Acum, tata a început să citească Biblia”, a spus Irina. „Știm că Dumnezeu lucrează la inima lui și ne ascultă rugăciunile.”

Dacă vrem să-i aducem pe alții la Hristos, trebuie să le prezentăm credința noastră prin exemplu și rugăciune. Și, de asemenea, putem să oferim daruri generoase pentru misiune.